

Vrijdag 17 maart 1916 – ochtendeditie

Te Roosendaal is gisteren een Duitse onderofficier aangekomen, die in Baarle-Nassau over de grens was gegaan. Twee anderen waren, volgens hem, door de elektrische draad gedood; een vierde was doodgeschoten door de wacht. De deserteur vertelde, reeds aan het oost- en het westfront gestreden te hebben en enige malen gewond te zijn geweest; thans moest hij naar Constantinopel, doch hij had er genoeg van en was te Turnhout gedeserteerd. Daar hij niet in uniform was, is hij niet geïnterneerd.

Berlijn, 16 maart. Officieel: In Vlaanderen, in het bijzonder nabij de kust, zijn de artilleriegevechten aanmerkelijk heviger geworden.

Parijs, 16 maart. Officieel bericht van hedenmiddag:

In België hebben patrouilles de vernietigende uitwerking van het Franse geschutvuur op de Duitse kuststellingen in de streek van Nieuwpoort kunnen vaststellen, waardoor de Duitse loopgraven werden omgewoeld.

Londen, 16 maart. Engels stafbericht:

Aanmerkelijke bedrijvigheid der artillerie, over en weer, in de omtrek van Loos en leper.

Vrijdag 17 maart 1916 – avondeditie

Voor de Belgen.

Men meldt ons, dat in Engeland gelden zijn bijeengebracht voor ondersteuning van Belgische oorlogswezen, thans in Nederland verblijvend. Het comité is voornemens, tijdelijke lokalen in te richten,

waar de kleinen zullen opgenomen, verzorgd en onderwezen worden. Met het beheer van het werk is belast de heer J. de Bueger, Lange Voorhout in Den Haag. Het bestuur komt in handen van mevrouw Van de Werve, bijgestaan door de heer dr. Dallemagne.

Verder is in Engeland een comité gesticht voor de heropbouw en het herstel van België. Dit comité heeft zeer belangrijke geldsommen verzameld en wil van nu af steun verlenen aan alle personen, wiens huizen tengevolge van de oorlog vernietigd zijn.

De Belgische vluchtelingen in Nederland, die in deze omstandigheden verkeren, kunnen zich schriftelijk wenden tot mr. J. de Bueger, Lange Voorhout 17, in Den Haag. Het Engelse comité stelt ter beschikking van de belanghebbenden uiteenneembare woonhuisjes, die eerst in Nederland kunnen opgesteld worden en na de oorlog naar België kunnen worden overgebracht.

Een vliegmachine.

Men meldt uit Oostburg:

Hedenmorgen omstreeks half elf vloog op niet zeer grote hoogte langs deze gemeente een tweedekker, komende uit de richting van België. Na een wijde vlucht omschreven te hebben, ging de vliegmachine weer in de richting van België terug. De militairen hebben op het vliegtuig geschoten.

Over Davignon, de Belgische minister van buitenlandse zaken, die, zoals men weet, te Nice overleden is, lezen we in Vrij België o.m.:

Bijna tien jaar lang is hij minister geweest van buitenlandse zaken, en zat in die hoedanigheid opeenvolgend in de drie ministeries De Trooz, Schollaert en de Broqueville.

Hij vervulde zijn taak op bescheiden, maar gewetensvolle wijze, was zeer gewaardeerd om zijn grote welwillendheid, maar was in de parlementaire debatten weinig betrokken. Zelf was hij zwijgzaam van aard, en de buitenlandse politiek – hoezeer ook bewogen in de ons omgevende grote landen – vond in onze beide kamers weinig belangstelling.

Het was voor de stille man weggelegd, de eerste schok te moeten ontvangen van het vreselijke ultimatum dat ons landje voor de keuze stelde om zijn eer of zijn bloed te offeren aan het Duitse geweld. De heer de Bassompierre, zelf een ooggetuige, heeft onlangs in de “Revue des deux Mondes” dit aangrijpend moment beschreven. Minister Davignon, bewoner en vertegenwoordiger van de grensstreek welke de eerste oorlogsfoltering zou doorstaan, nam in grote eenvoud, maar met prachtig plichtsbewustzijn zijn taak op. Zonder enige aarzeling sprak hij zich uit voor het verwerpen van de schandelijke eis van Duitsland.

Al spoedig echter ontving minister Davignon de dodelijke slag in zijn gezondheid. In het voorjaar van 1915 trof hem een beroerte, van welke hij niet meer bekwam. Dit was de beslissende aanleiding tot zijn aftreden als minister van buitenlandse zaken; want deze zo verantwoordelijke taak was de gebroken man te zwaar geworden. Tijdelijk bleef hij nog titularis van het ministerie, maar in werkelijkheid ging zijn bevoegdheid over op Baron Beyens, en bij de laatste wijzigingen stond hij aan deze definitief zijn departement af. Hij bleef echter deel uitmaken van de ministerraad tot aan zijn dood.